

A Szent Test és a Szent Vér tisztelete

A szentségi színek alatt minden szentmisén megjelenő Jézus Krisztus tartja meg az egész világot. Az Eucharisztia, mint Krisztus vérontás nélküli áldozatának mindennapi bemutatása kezdetektől fogva Egyházunk létének az alapja. Ahol érvényes eucharisztia van, ott az Egyház. Jézus Krisztus valóságos szentségi jelenlétét elfogadni minden kor emberének nehézségeket jelentett és jelent ma is – különösen a mai racionális világban. Ezt persze Isten is tudja, ezért Jézus Krisztus időnként és helyenként Oltáriszentség csodával segít bennünket a valós jelenlét felismerésében. Ez rendszerint a szent színek (ostya és bor) valamilyen mértékű elváltozása által történik.

Ezeknek az elváltozásoknak igazolása nagyobb rálátást és egyházi tekintélyt igényel, ezért püspöki hatáskörbe van rendelve. Amennyiben azonban az illetékes püspök a megfelelő vizsgálatokat elvégeztette, és igaznak találta az eseményt, onnantól a csoda nyilvánosan is tisztelhető. Ilyen eucharisztikus csoda elég sok volt hazánkban a törökdzűlés előtt. Rendszeresen szerveztek zarándoklatokat ezen kitűntetett helyekre, mely erősítette a keresztény nép Oltáriszentségbe vetett hitét.

A török megszállás 150 éve alatt – amely terület a hódoltságuk alá esett – a muzulmánok a templomok és kolostorok 96 %-át a szó szoros értelmében a földdel egyenlővé tették. Ezzel egyértelműen a zarándokhelyek is megszűntek, lerombolták azokat is.

A török elnyomás alóli felszabadulást követően sok mindennek újra kellett indulnia. Báta a Szent Vér tiszteletének egyik központja volt a török megszállás előtt. A muzulmán csapatok azonban egyszer pont akkor érkeztek a környékre, amikor tízezer zarándok volt a helyszínen. Mind a tízezer zarándokot kardélre hányták – vértanúkká váltak. Báta „újra indulásában” nagy segítség volt a lengyelektől 2017-ben Bátának ajándékozott Szent Vér ereklye.

Az emberek nem változnak, ezt az Isten is tudja, ezért ma is időnként, helyenként Jézus Krisztus csodát művel az átváltoztatott Színekkel. Ilyen csodát igazoltak vissza utóbbi években például Brazíliában, illetve Lengyelországban Sokolka-ban. A Sokolka-i csoda „menete” – ahogy a leejtett Szentostya átalakult – kísértetiesen hasonlít a Százhalombattai esetre. A kettő között az a különbség, hogy amíg Sokolka-ban a helyi püspök (érsek) szabályosan, akkurátusan kivizsgáltatta az elváltozást (mely igaznak találta), addig Százhalombattán a helyi plébános saját felelősségére végeztetett néhány vizsgálatot, és itt meg is rekedt az ügy. Így semmiképpen sem lehet hivatalosan igaznak ítélni a százhalombattai csodát, és nem lehet eucharisztikus csodaként a magasba emelni...

Az elmúlt évtizedekben hazánkban több helyről is beszámoltak az Oltáriszentség külszínében való elváltozásáról, de csak néhány esetben lehet tudni arról, hogy a plébános igyekezetével egy-egy vizsgálat lezajlott (például Százhalombatta és Kaposfüred), püspöki vizsgálat egyik esetben sem indult el. Több olyan eset is történt, amikor Egyházunk illetékes helyi vezetője csak a tiltásig jutott: az adott elváltozást senkinek sem szabad a jövőben még megmutatni sem... Tudom, hogy az eucharisztikus csodák, ha mégoly igaznak is bizonyulnak, nem képezik hitünk alapját. De ha Jézus Krisztus jónak tartja, hogy az adott helyen, az adott időben ilyen csoda történjen, akkor arra ott, és azoknak az embereknek bizonyára szükségük van, a hitük növekedése érdekében. Ezért minden lehetséges csodát komolyan kellene venni, és a hivatalos vizsgálatnak egyetlen esetben sem volna szabad elmaradnia. Ez szükséges azért, hogy amennyiben valami hamisság történik, akkor az kiderüljön, de ha nem hamis, ha valóban Isten akaratából történt az adott elváltozás, akkor hivatalosan is lehessen tisztelni a mi Urunkat, Jézus Krisztust az eucharisztikus csodákban.

Jánossy Gábor
(Tengernek Csillaga, XXIII/6.)